

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

navnlig fremhævet den fra Sverige kendte „koncessionsordning“ for godkendelsespligtige virksomheder. I betragtning af de ikke ubetydelige forskelle — herunder med hensyn til den administrative struktur — mellem de 2 systemer er en direkte overførelse af de svenske regler om retsvirkningerne af en koncession dog ikke hensigtsmæssig. Der er derfor i stedet opnået enighed om en vis styrkelse af retsvirkningerne af en godkendelse. Som det fremgår af bestemmelsen i § 44, stk. 4, er det nu — også for påbud over for en godkendt virksomhed — gjort til en betingelse, at forureningen går væsentligt ud over det, som blev lagt til grund ved godkendelsen.

Blandt de vigtigste af forhandlingsresultaterne vil jeg også gerne fremhæve forslaget om oprettelse af et centralt miljøankenævn. Reglerne herom findes i lovforslagets kapitel 12, der er nyt. Jeg tilkendegav allerede ved den første fremsættelse, at regeringen havde overvejet spørgsmålet om oprettelse af særlige uafhængige ankeorganer på miljøområdet. Jeg understregede samtidig, at vi foreløbig ikke havde villet stille forslag herom, men at vi ville være villige til at overveje spørgsmålet igen, hvis der var interesse for det. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at erhvervene under forhandlingerne allerede fra starten viste betydelig interesse for spørgsmålet om uafhængige ankeorganer. Det blev især med styrke fremhævet, at ministeren efter det første lovforslag både kunne fastsætte generelle regler om forureningsbekæmpelse og samtidig havde den endelige administrative kompetence med hensyn til konkrete afgørelser efter sådanne regler og loven i øvrigt. Erhvervene fandt også, at beskæringen af landvæsensretternes kompetence i høj grad måtte accentuere behovet for særlige uafhængige ankeorganer.

Jeg mener, at det må erkendes, at der er vægtige argumenter, som taler for erhvervenes synspunkter. Et uafhængigt ankenævn kan også ses som en retssikkerhedsgaranti for den enkelte borger over for erhvervene og myndighederne. På den anden side kan man være betænkelig ved, at nævnet bliver et fordyrende led i det nye administrative system. Ved udformningen af reglerne for nævnet har vi her søgt at finde en rimelig balance.

Nævnets kompetenceområde, der også kommer til at omfatte visse afgørelser efter vandforsyningsloven, og som er et resultat af meget indgående forhandlinger, forekommer fornuftigt. Nævnet skal kun behandle større sager, og der er enighed om, at det skal virke som en ekstra garant for borgernes retssikkerhed og ikke må være et forsinkende element i miljøadministrationen. Nævnet skal fungere på den måde, at det i sine afgørelser bygger dels på det sagkyndige materiale, som tidligere er tilvejebragt under sagsbehandlingen, dels på de supplerende oplysninger, som sagens parter bidrager med. Da nævnet således ikke i almindelighed selv skal tilvejebringe yderligere sagkyndigt materiale, vil dets organisation kunne blive forholdsvis enkel og kun omfatte et relativt begrænset antal medarbejdere.

I forbindelse med omtalen af forhandlingerne om miljøreformen vil jeg også gerne komme lidt ind på miljøstyrelsens såkaldte „normforhandlinger“ med erhvervene og organisationerne.

Miljøstyrelsen optog allerede sidste sommer forhandling med Industrirådet og Landbrugsrådet med henblik på tilvejebringelse af udkast til en række af de forskrifter og retningslinier, som forudsættes udstedt i medfør af bemyndigelsesbestemmelserne i miljølovforslaget. Det drejer sig i første række om vejledende bestemmelser om kvalitetskrav til overfladevandet, om luftens indhold af forurenende stoffer og om støjniveau samt vejledende retningslinier for, i hvilket omfang forurenende stoffer vil kunne afledes til undergrunden, overfladevandet eller luften. Disse retningslinier forudsættes anvendt af kommunalbestyrelserne og amtsrådene i forbindelse med planlægningen samt ved behandlingen af sager om forhåndsgodkendelser. Retningslinierne vil endvidere være af væsentlig betydning for industrien ved projektering af anlæg, hvis drift indebærer forureningsfarer.

Med henblik på udarbejdelse af normer på spildevandsområdet er miljøstyrelsen under medvirken af eksperter fra kommunerne og industrien i færd med at tilvejebringe et teknisk grundlag for vurderingen af, hvilke krav der skal stilles til industrispildevand, der afledes til offentlige renseanlæg og direkte til forskellige recipienttyper med hen-